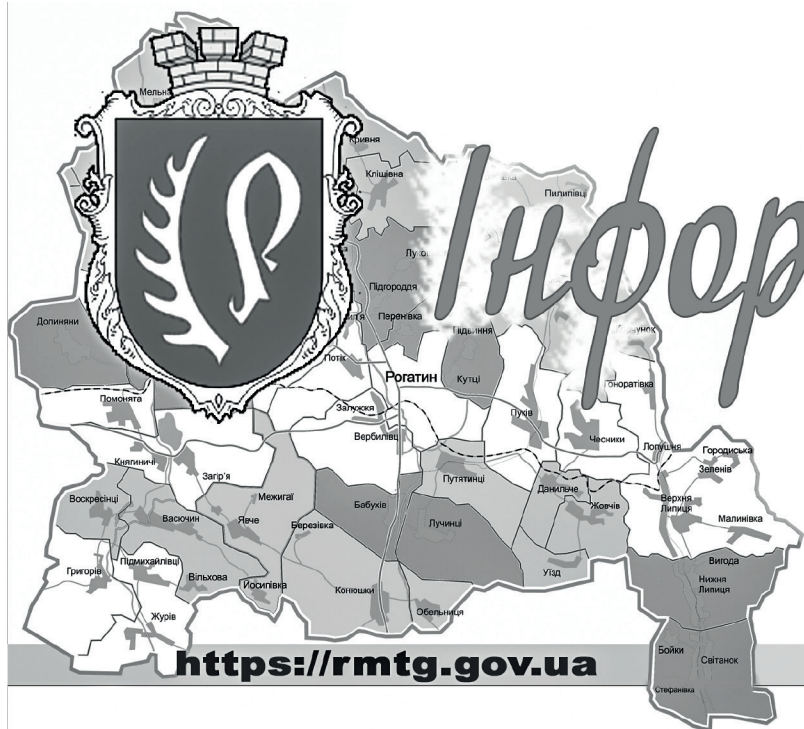




# Інформаційний вісник

## Рогатинської громади

30 травня 2025 року число 5(22)

### Обладнання для воїнів зі стрілецького батальйону Нацполіції

У День вишиванки, коли ми не просто одягаємо на себе красиву вишиванку, а — саму душу українського народу, що говорить без слів про історію, силу та гідність, особливо значущо підтримати наших захисників. Бо коли на грудях — національний символ, а в серці — Україна, ми незламні. І в тилу, і на фронті.

За кошти місцевого бюджету для наших хлопців зі стрілецького батальйону Нацполіції було придбано серйозне і дуже потрібне обладнання, яке передали у День вишиванки:

**2 тепловізійні приціли INFRAY Saim SCP19W — точність, яка бачить у темряві;**  
**2 дрони DJI Mavic 3T Enterprise (Thermal) — не просто «пташки», а очі та слух наших захисників.**

Загальна вартість оснащення — 521 400 грн.

... А вишиванка сьогодні для нас — це більше, ніж традиція. Це оберіг, який ми передаємо серцем туди, де зараз найгарячіше.

**Працюємо далі. Дякуємо нашим воїнам за можливість!**

### Колись на цій святій Скалі зацвітуть сакури...

Є місця, де земля промовляє мовчки. Де вітер несе молитви, що звучали віками. А цілюще джерело, що б'є з каменю, знає більше, ніж будь-які хроніки. Скала у селі Фрага — одне з таких. Вона вчить нас бачити Божі знаки у простих речах.

У XVI столітті тут стояла перша дерев'яна церква, яка згоріла в часи Богдана Хмельницького. Згодом постали костел і каплиця. Але що б не відбувалося зі святинями — чудотворна ікона Богородиці щоразу зберігалася дивом. Її знаходили серед руїн. А люди поверталися на Скалу — молитися, дякувати, вірити. Бо це не просто гора. Це — місце Сили.

Староста старостинського округу Мар'яна Рій розповідає:

«Фрага була відпустовим місцем ще з другої половини XVII ст. Ікона Матері Божої Фразької, храм, цілюще джерело та Хресна дорога — велика цінність для наших людей. Їхня історія переплетена з дивами зцілення. На триденний відпуст сюди багато років з'їжджались паломники з різних куточків. Тому ми завжди стараємось, аби місце Божої ласки розвивалося, бо це — серце духовного життя громади».

Кожне покоління залишало тут свій слід — капличку, монастир, костел... Аж поки війна не стирала сліди людських зусиль. Усе, крім віри. Та й тепер громада не зупиняється. Люди далі творять добрі справи, аби місце Марії оновлювалося. Особливо нині, у час великого болю й випробувань, це потрібно — як ніколи. Щоб підсилити дух, підтримати воїнів, відчути небесну опіку.

І саме тут, на цій святій землі, зацвітуть сакури — символ віри і нової весни.

У травні, під час весняної толоки, у Фразькому старостинському окрузі висадили 26 молодих дерев. А зголо-силася допомогти саджанцями ТзОВ «Захід-Агро МХП» і благодійний фонд «МХП-Громаді».

Чотирнадцять сакур стали частиною Хресної дороги, а ще дванадцять прикрасили подвір'я храмів у селах Фрага, Підбір'я, Любша, Виспа, Мельна, а також біля місцевої гімназії. Тепер, щоб побачити цвіт сакури, жителям Фраги не потрібно їхати до

Ужгорода чи Львова. Достатньо пройти Хресною дорогою рідного села.

З заступником міського голови Володимиром Штогрином ми прибули до підніжжя Скали. Тут вже працювали фразькі господарі, а також староста старостинського округу Мар'яна Рій, представники підприємства «Захід-Агро МХП» — директорка Західного Хабу Тетяна Валанчюс, менеджерка благодійного фонду «МХП-Громаді» Оксана Коваль, керівник місцевої гімназії Юрій Дума з педагогами та старшокласниками, пожежна дружина... Але найголовніше — поруч були воїни-ветерани.

Місцина справді нагадувала тернисту Хресну Дорогу: сипкий піскови́к, крутий підйом, що змушував зупинятись і дихати глибше. Підніматися важко, а ще важче — нести воду та дерева. Але ніхто у Божій справі не був сам. Підставили плече наші захисники, які знають, що таке дорога болю. Вони трактором доправили саджанці майже до вершини.

А там чекало справжнє чудо Боже: неймовірної краси краєвиди, ліс, кудлаті хмари, до яких, здавалося, можна дістати рукою.

Цей день, 13 травня, стане живою історією для громади округу. Можливо, колись діти, які тримали лопати, приведуть сюди своїх дітей. І зупиняться біля дерева, що посадили самі. А сакура вже цвістиме — як знак Божої Присутності, Покрови, краси у найтемніші часи.

Та окремі деревця у цьому рослинному ансамблі мають особливе значен-



ня. Ті, що біля другої і третьої стацій, посажені руками ветеранів Євгена Сташківа та Ігоря Думи. Здавалося, в ту мить саме небо благословило кожен рух. Бо Скала бачила багато: зруйновані святині, зниклі монастирі — але віра залишалася незнищеною.

А ось закласти перше дерево у символічній алеї надади Володимирі Польовому. Людині, яка у 2018-му ініціювала спорудження красивої, сучасної Хресної Дороги у селі. Її, до речі, звели на місці старої, закладеної ще за о.Рудницького ... Тож його участь в ак-

ції — не просто вшанування минулого. Це — крок у майбутнє.

**Здавалося б, проста толока. Та є у ній якась глибока символіка —тиха впевненість: ми не самі, кожен день є даром. І навіть якщо старі святині зруйновані, навіть якщо ікона не раз зникала — вона завжди поверталася. Так само повертається віра. Бо у серці кожної трагедії проростає весна. А там, де пам'ятають святе, завжди буде майбутнє.**

Є зустрічі, після яких не хочеться говорити. Лише обійняти. Бути поруч. Стати опорою. І тихо плакати — так, як плачуть вони. Матері, чий сини не повернулися з війни. Їхня любов проросла крізь невимовну втрату, витримала смерть і щодня спрямована в небо. А в мовчанні — туга, що здається сильнішою за вибух...

### Перед Матір'ю — у тиші...

3 нагоди Дня матері у Рогатинській ДШМ імені Б. Кудрика відбулася особлива подія. Не офіційний захід, а щире прагнення громади підтримати тих, чий серця щодня живуть у тиші болю.

Це був День матері, наповнений глибоким змістом. День, що промовляв про найголовніше: жінку, яка подарувала життя нашому Захиснику. Про любов, що не знає меж і не згасає навіть тоді, коли зупиняється найдорожче — серце сина.

У стінах залу не звучали гучні вітання. Лише спільна молитва за загиблих. Слова розради й підтримки від духовних отців - о. Володимира Гривнака, о. Петра Чупака, міського голови Сергія Насалика. І ще — щире «дякую», яке прозвучало мовою мистецтва у виступах талановитих дітей громади.

Захід проходив з ініціативи ветеранського простору «Серце ветерана», що діє при КУ «Центр соціальних служб Рогатинської міської ради».

На завершення події родинам полеглих Героїв було вручено пам'ятні сувеніри. Їх підготував ветеранський простір «Серце ветерана» у співпраці з польськими партнерами з міста та гміни Крапковіце. Символом дарунка став Ангел у молитві — знак вдячності, пам'яті та віри. Того ж дня працівники ветеранського простору «Серце ветерана» відвідали вдома матерів, котрі не змогли через певні обставини приїхати в Рогатин.

На жаль, ми не можемо зцілити біль материнського серця. Не здатні заповнити порожнечу в оселі, де більше не звучить голос сина. Але можемо бути поруч. І пам'ятати.





## «Обличчя, які назавжди з нами»: у Сквері пам'яті с.Конюшки відкрили меморіальні дошки загиблим Героям

Конюшки. Центр села, де чутно дитячий сміх після школи. Та сьогодні тут — інша тиша. Не мовчання, а стиснене серцебиття цілого краю. Бо тут з'явилось місце, де пам'ять має голос. Голос болю, любові й безмежної вдячності.

У Конюшках постав Куточок Пам'яті зі шістьма меморіальними дошками на честь наших захисників, які загинули у дні повномасштабної війни. Він говорить мовчки, але промовляє щодня. Про вибір, мужність, те, що ніколи не стане буденним. Про біль, що вчить любити, і пам'ять, яка формує майбутнє.

Віталій Дерев'янюк, Віталій Братусь, Михайло Сисоєв, Іван Михайлик, Іван Горин, Юрій Мокрійчук — шість імен. Шість життів, що стали частиною нашої землі й нашого неба.

На урочистості прийшли не випадкові люди. Ті, хто пам'ятає не тільки подвиг, а й голос, усмішку, улюблену пісню чи страву кожного з загиблих. Рідні, побратими, учні, вчителі, представники влади — усі, хто зібрався не просто вшанувати. Вони прийшли сказати: «Ви — в серці».

Право зняти полотнище пам'яті було надано найріднішим. Тремтятьми руками матері, брати, сестри, діти і дружини знімали тканину, немов покривало з рани, що ніколи не загоїться. Із тиші поволі виривалися обличчя. Шість пар очей. Живих, глибоких, часом зовсім юних. Очей, які дивляться не з минулого — а з глибини нашого серця.

Коли священник освячував дошки, небо, здавалось, стало ближчим. А слова рідних лунали як молитва — щира, стримана, повна болю й запитань без відповідей. Це — як змайстрована батьком річ, що залишилася в домі. Як фото брата, яке не можеш видалити з телефону. Як голос коханого у снах, що шепоче: «Я з тобою».

Наші Герої були різні. Молоді, зрілі. Із різними долями, професіями, мріями. Але їх єдило головне — вони не могли мовчати, коли Україна кричала від болю.

Шість історій, викарбуваних у серцях громади. І одна спільна доля — віддати себе Україні.

Сьогоднішня Україна — мов живий меморіал. На фасадах шкіл і будинків культури — знайомі усмішки. У кожному селі, на вулицях ми впізнаємо Героїв. Їх багато. Але кожен — єдиний. Ці імена не губляться в довгих списках. Вони живуть у тиші хвилин мовчання, у звуках Гімну, у дитячому щебеті біля меморіалу.

Ми не можемо повернути Героїв. Але можемо зробити все, щоб їх не забули.

Бо вони — не тінь історії. Вони — її пульс.

## Нові горизонти співпраці: Рогатинська громада з робочим візитом у Крапковіце

У травні делегація Рогатинської громади побувала з робочим візитом у Польщі на запрошення наших давніх і надійних партнерів — міста й гміни Крапковіце. Цей візит — продовження співпраці та дружби, що загартавалися у найскладніші часи й переросли у міцне партнерство, в основі якого — взаємоповага, підтримка та спільні цінності.

Одним із ключових результатів поїздки стала передача чергової партії гуманітарної допомоги. До вантажу увійшли переважно продукти харчування та засоби гігієни — найнеобхідніше для наших військових. Допомога була передана землякам, які щодня стоїть на варті нашої свободи.

Важливою частиною візиту стало знайомство з діяльністю добровільної пожежної дружини в селі Живочіце (Ochotnicza Straż Pożarna w Żywocicach). Нагадаємо: саме завдяки підтримці польських партнерів з Крапковіц у липні 2023 року в нашій громаді, на базі Фразького старостинського округу, почала діяти власна добровільна пожежна команда. Вона обслуговує 14 населених пунктів, а це понад 5 тисяч мешканців. Тож обмін досвідом і пошук спільних рішень у сфері пожежної безпеки та реагування на надзвичайні ситуації — ще один важливий крок уперед.

Попри офіційний характер поїздки рогатинці мали змогу також долучитися до яскравої польської традиції — вуличного забігу в Крапковіцах, який щороку збирає мешканців усіх поколінь. Цьогоріч захід відбувся вже в 41-й раз і став для нас приємною несподіванкою.

З перших днів повномасштабної війни місто і гміна Крапковіце неодноразово підставляли нам плече допомоги. Тож і цього разу ми не могли приїхати з порожніми руками. У знак щирої вдячності передали польським друзям частинку нескореної України — прапор, розписаний нашими захисниками, та авторські сувеніри, створені талановитими дітьми громади з гілз. Ці дарунки — не просто спогад, а емоція, яка говорить більше, ніж слова.

Щиро дякуємо місту та гміні Крапковіце за те, що залишаєтесь поруч у найтемніші часи. Таке партнерство — справжнє світло на шляху до перемоги.



## Моє село – ти пустило в мені своє вічне коріння

Наші села, як люди, усі різні, усі унікальні. Кожен зі своєю історією, звичаями, ба навіть говіркою. Та у всіх є одне спільне — любов до своєї землі, культури, мови, традицій. Зберегти, відродити, примножити — це завдання сучасників. Минуле — це, як скринька зі скарбами, знайшовши яку, збагачуєшся духовно, бо відчуваєш нерозривний зв'язок з попередніми поколіннями. Відшукати втрачене і обрмити його сучасним змістом допомагає мандрівна ініціатива «Моє село — краплинка України» проекту «Спадок», що крокує Рогатинською громадою.

Ця мистецька ініціатива, започаткована ще торік відділом культури Рогатинської міської ради, розворушила наші села. Спонукала повиягати зі старої бабусиної скрині давні, вишиті мабуть ще на посаг, обруси, рушники, сорочки, пошивки, віднайти у затертих піснях забуті пісні, а в кулінарних нотатниках — рецепти весільної долі, калачів, медівників, знайомих ще з дитинства смачних пляцків. А ще зануритися у повний чару світ минулого, історію своїх сіл, присілків, хуторів і дізнатися щось таке, що змусить тебе пишатися своїм родом.

Упродовж травня мандрівний проект побував у чотирьох старостинських округах громади — Конюшківському, Підкамінському, Фразькому та Липівському. Сільські заклади культури нараз наповнилися піснями, замайлись стародавніми вишивками, запахли смачною

випічкою. Тут звучало слово, оживала історія рідних сіл. Проект об'єднав навколо себе усі покоління мешканців села — від малого до великого, а заодно — освіту, культуру, церкву, владу.

Христіна Сорока, секретар міської ради, вітаючи жителів старостинських округів, від імені міського голови Сергія Насалика подякувала жителям сіл за те, що зберігають місцеві традиції, культурні скарби, дбають, аби молоде покоління збагнуло головні цінності, берегло набуте родом. «Рідне село зігріває душу кожного, хто народився тут. Це тепло проникає глибоко до серця. І куди б не повела доля, а невидимі промінчики притягують до себе, кличуть із далеких доріг до рідного села, до отчого дому. — зауважила вона. — Споконвіку для нас важливим було залишатися ідентичними, унікальними, єдиними у своєму існуванні. У нас є спільна душа, спільна мета і почуття родини. Тому історія села продовжується в наших дітях та онуках. Для того ми плакаємо нове, талановите покоління». На цих мистецьких заходах не лише презентували нашу культурну спадщину, відновлювались духовно, а й підтримували ЗСУ. У рамках свята були організовані благодійні ярмарки, кошти від яких спрямовували на потреби воїнів-односельців.

Мандрівна ініціатива «Моє село — краплинка України» ще продовжуватиме свою ходу громадою. Фінальний акорд проекту прозвучить на День незалежності України.

## Безбар'єрність як філософія громади

**Безбар'єрність — це не один тематичний тиждень, окремі події чи ініціативи. Це — про свідомий вибір цінностей і шлях до гідного, зрілого суспільства. Суспільства, де ми переставмо бачити «інших» і починаємо помічати «своїх», визнаємо кожного як рівного. Де немає «особливих потреб» — бо кожна потреба є людською. Де різноманітність не сприймається як недолік, а розглядається як джерело сили. І Рогатинська громада сьогодні — приклад того, як великі зміни крок за кроком починаються з локальних сердець держави.**

З 19 до 25 травня в Україні відбувся Національний тиждень безбар'єрності — ініціатива, започаткована Міністерством культури та інформаційної політики, Міністерством розвитку громад разом із радницею — уповноваженою Президента України з питань безбар'єрності. Цей масштабний проект втілюється в межах Національної стратегії створення безбар'єрного простору до 2030 року. І хоч цьогоріч це було вперше — точно не востаннє. Адже її місія — не разова, а стратегічна: поступове впровадження фізичної, цифрової, інформаційної, освітньої, економічної та громадянської доступності у всі сфери життя.

До цієї ініціативи активно долучилася й Рогатинська міська територіальна громада, показавши приклад неформальної, щирої й небайдужої участі.

У нас безбар'єрність виходить за межі інфраструктури — вона перетворюється на стиль мислення, культуру спілкування, спосіб організації міського й сільського життя. 15 травня робоча група при Рогатинській міській раді затвердила детальний план дій, і вже з 19 до 24 травня у громаді стартувала серія ініціатив, охопивши різні вікові та соціальні групи: школярів, батьків, педагогів, медиків, бібліотекарів, мешканців віддалених сіл.

Кожна подія — не просто інформативна, а глибоко людська: спроба побачити іншу перспективу, відчувати те, що часто лишається поза увагою, навчитися мові поваги.

За тиждень проведено вісім тематичних заходів у навчальних, медичних, соціальних закладах та бібліотеках.

19–20 травня в Рогатинському ліцеї №1, ліцеї ім. Братів Рогатинців та ліцеї «Гімназія ім. Володимира Великого» відбулися «Години безбар'єрності». Учні ознайомлювалися з Довідником безбар'єрності, аналізували перешкоди у своєму середовищі, вчилися формувати нову лексику — мову поваги. Це не лише про формування цінностей, а й про розвиток емпатії — тієї основи, з якої виростає соціальна зрілість.

21 травня в КУ «Інклюзивно-ресурсний центр» провели інтерактивну годину «Інклюзивне середовище — це комфортне місто (село) для кожного». У центрі уваги — простір та яскраві приклади рівності, завдяки яким кожен — від мами з візочком до літньої людини — почувається вільно.

Того ж дня у Рогатинській центральній бібліотеці пройшов захід «Активний парк», що акцентував на доступності дозвілля. Бо безбар'єрність — це не тільки про роботу, а й про право на повноцінний відпочинок.

З 22 до 24 травня фокус доступності дещо змістився на соціальну, медичну та адміністративну сфери. У КУ «Центр соціальних служб» обговорювали виклики, з якими стикається молодь, літні люди та

ветерани. У У КНМП «Рогатинська центральна Районна лікарня» та КНП «Рогатинський центр первинної медико-санітарної допомоги» відбулися заходи, присвячені доступності медичних послуг і якісному спілкуванню з пацієнтами. У Центрі надання адмінпослуг запустили серію заходів для підвищення обізнаності щодо безбар'єрності та забезпечення доступу до послуг для всіх категорій населення.

Але безбар'єрність у Рогатині — це не лише про один тиждень у травні. Ще 30 січня на 57-й сесії міськради затверджено Програму безбар'єрності Рогатинської громади на 2025–2028 роки. Вона охоплює освіту, зайнятість, надання послуг, участь у житті громади — і ставить за мету реалізацію прав та свобод кожного мешканця без винятку. Це той випадок, коли стратегічне планування поєднується з людською чуйністю. Адже лише така комбінація — політики й етики — справді змінює світ довкола.

**Микола Шинкар, перший заступник міського голови:**

**«Останні роки ми щоденно переконуємось: безбар'єрність — не лише з подолання фізичних перешкод, облаштування пандусів і підіймачів. Йдеться про зміну способу мислення, гідність і повагу до кожної особи, право бути собою. Доступність стосується всіх: від транспорту і шкільного входу до працевлаштування й цифрових сервісів. Це — також про невидимі перепони: коли літня людина змушена простояти у чергах в громадських установах, коли жителі віддалених сіл не можуть оплатити комунальні послуги зі смартфона, а також коли випускник університету не може працевлаштуватися на першу роботу. Крок за кроком ми стараємось створювати простір, де кожен — незалежно від віку, статусу чи фізичних можливостей — почувається частиною громади».**